

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Auto Impuls, s.r.o.**, sídlem Bartoškova 1411/20, Praha 4 (dříve Car Mania, s.r.o., sídlem Plaská 622/3, Praha 5), zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8122300/18/2005-53524-110122, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 1/2019 – 32,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 1/2019 – 32, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8122300/18/2005-53524-110122, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 20 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně nesplnila svou povinnost podat kontrolní hlášení za kalendářní měsíce březen, duben, květen, červen a srpen roku 2016. Žalovaný jí proto pěti platebními výměry uložil pokuty, které za období března až června 2016 činily vždy 50 000 Kč za každý kalendářní měsíc, za období srpna 2016 pokuta činila 10 000 Kč, neboť žalobkyně podala kontrolní hlášení dodatečně. Dne 21. 6. 2017 podala žalobkyně jednu společnou žádost o prominutí pokut za všechna dotčená období.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žádost o prominutí pokuty zamítl (stejně jako v případě pokut za ostatní období), v odůvodnění pak uvedl, že rozhodnutí se týká období dubna 2016. Následná žaloba žalobkyně byla Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítnuta.

[3] Městský soud uvedl, že podmínky pro prominutí pokuty jsou stanoveny v § 101k zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Důvody a postup při vyřizování žádostí o prominutí pokut pak blíže upravuje pokyn Generálního finančního ředitelství GFŘ-D29 k prominutí pokut za nepodání kontrolního hlášení (dále jen „*pokyn D-29*“). Předvídatelnost postupu při vyřizování žádostí je dána jak uvedeným zákonným ustanovením, tak právě podrobnějšími pravidly obsaženými ve veřejně dostupném pokynu D-29. Městský soud částečně přisvědčil žalobkyni, že tato správní praxe omezuje možnost správce daně přihlédnout k individuálním okolnostem případu, osobě delikventa a jeho poměrům. Takový požadavek však ze zákona nevyplývá. Tyto okolnosti jsou v obecné rovině (správního) trestání obvykle rozhodné pro stanovení druhu a výše trestu. V daném případě však samotné sankční ustanovení § 101h odst. 1 písm. d) zákona o DPH zohlednění těchto okolností nepřipouští, ale jasně stanoví druh i přesnou výši sankce (pokutu ve výši 50 000 Kč), pokud plátce kontrolní hlášení nepodá ani v náhradní lhůtě. Prominutí pokuty je pak výjimka z povinnosti pokutu zaplatit. Správce daně může pokutu prominout, a to i jen zčásti, avšak pouze z výjimečných důvodů, které zákonodárce pojmenoval jako tzv. „*ospravedlnitelné důvody*“, s přihlédnutím k okolnostem daného případu.

[4] Městský soud dále konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není. Je v něm srozumitelně vyjádřeno, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení zaevidované dne 21. 6. 2017 pod č. j. 5367357/17/2005-53524-110122, z obsahu rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, za jaké období byla pokuta uložena. Ze správního spisu dále plyne, že žádosti žalobkyně o prominutí pokuty vztahující se k jednotlivým měsícům byly žalovaným zaevidovány pod odlišnými jednacími čísly (přestože se původně jednalo o jednu „společnou“ žádost, kterou se žalobkyně domáhala prominutí všech jí uložených pokut) a bylo o nich rozhodnuto samostatně vydanými rozhodnutími.

[5] Jediné pochybení, které městský soud žalovanému vytkl, je to, že v návětí (záhlaví) rozhodnutí za slovy „*o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení*“ výslovně nedodal, jakého zdaňovacího období se týká. Pokud by tak učinil, snadno by předešel námitkám o nejasném vymezení předmětu řízení. Zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému toliko za účelem, aby do návětí doplnil určité zdaňovací období, by podle městského soudu bylo přepjatým formalismem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[7] Stěžovatelka městskému soudu vytýká, že neposoudil, zda okolnosti, které uvedla ve své žádosti, spadají pod neurčitý právní pojem „*ospravedlnitelný důvod*“ pro prominutí pokuty dle § 101k odst. 2 zákona o DPH. Nesouhlasí s tím, že by k prominutí pokuty bylo možné přistoupit pouze při naplnění některého ze čtyř taxativně vymezených případů dle pokynu D-29, což nesprávně dovodil městský soud s odkazem na to, že jde o ustálenou správní praxi. Kromě toho stěžovatelka namítá, že otázka vymezení *ospravedlnitelného důvodu* jako neurčitého právního pojmu byla předmětem žaloby. Městský soud se s ní nevypořádal a na hodnocení bodu III. podané žaloby rezignoval. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[8] Dále nesouhlasí s městským soudem, že za *ospravedlnitelný důvod*, který svědčí pro prominutí pokuty, nelze považovat aktuální nepříznivou hospodářskou situaci či platební neschopnost stěžovatelky způsobenou její „*vlastní ekonomickou činností, tj. nikoliv objektivně*.“ Jestliže městský soud nepovažuje přechodnou platební neschopnost daňového subjektu spojenou s nemožností zaplatit účetního či poradce za objektivní okolnost, stěžovatelka pokládá otázku, jak tedy nahlížet na nynější ekonomickou krizi zapříčiněnou šířením koronaviru.

[9] Stěžovatelka také městskému soudu vytýká, že nepřihlédl k míře společenské nebezpečnosti jejího jednání (poukazuje na to, že se snažila nastalou situaci řešit), ani se nezabýval individuálními okolnostmi případu (tvrdí, že uložené pokuty jsou v jejím případě likvidační).

[10] Nesouhlasí také s tím, že městský soud v řízení o žalobě postupoval tak, jako kdyby přezkoumával „*prostou žádost o prominutí pokuty*“. V této souvislosti stěžovatelka s odkazem na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu uvádí, že soudní přezkum týkající se promíjení pokuty musí být proveden stejně jako soudní přezkum ukládání pokuty. Proto je třeba posuzovat, zda skutkový stav potřebný pro promíjení pokuty byl zjištěn dostatečně spolehlivě. Městský soud tedy nesprávně dovodil, že nemůže zasahovat do správního uvážení správního orgánu, zda stěžovatelkou tvrzené okolnosti v žádosti jsou ospravedlnitelným důvodem pro prominutí pokuty.

[11] Stěžovatelka nakonec trvá i na námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jelikož z jeho výroku není patrné, jak žalovaný rozdělil a zaevidoval žádost stěžovatelky o prominutí pokut pod samostatná čísla jednací. Dodává také, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí nelze považovat za přehnaný formalismus, jak uvádí městský soud.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že tato věc je skutkově shodná s předměty kasačních stížností projednávaných pod sp. zn. 3 Afs 167/2020. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, neboť se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. V dalším odkazuje na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci v ní uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Z obchodního rejstříku Nejvyšší správní soud zjistil, že ke dni 16. 6. 2021 došlo k převodu obchodního podílu ve výši 100 procent, ke změně obchodní firmy a sídla žalobkyně, tak jak je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] V tomto řízení o kasační stížnosti se jedná o soudní přezkum posledního ze série rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí pokut. Nejprve Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Afs 164/2019 - 29, zamítl kasační stížnost žalovaného směřující proti rozsudku městského soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Af 44/2017 – 55, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti stěžovatelky o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení za březen 2016. Poté rozsudkem ze dne 7. 12. 2020, č. j. 3 Afs 167/2020 – 57, vyhověl kasační stížnosti stěžovatelky a zrušil nejen zamítavé rozsudky městského soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 4/2019 – 34, č. j. 15 Af 3/2019 – 34, a č. j. 15 Af 2/2019 – 35, ale také rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti stěžovatelky o prominutí pokuty za nepodání, resp. opožděné podání kontrolního hlášení za měsíce květen, červen a srpen 2016. Jelikož nyní projednávaná věc s těmito dříve vydanými rozsudky skutkově i právně souvisí a jejich závěry na ni dopadají, Nejvyšší správní soud z obou citovaných rozsudků při odůvodnění rozhodnutí v této věci vychází. Ostatně žalovaný ve svém vyjádření výslovně uvedl, že jde o věc, která je skutkově shodná s těmi, o nichž bylo rozhodováno pod č. j. 3 Afs 167/2020 – 57.

[17] Nejprve se kasační soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozhodnutí je vždy možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud v něm řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, pečlivě se vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Minimálně implicitně také reagoval na námitku, že v rozhodnutích žalovaného schází interpretace neurčitého pojmu „*ospravedlnitelný důvod*“, jenž je obsažen v § 101k odst. 2 zákona o DPH. Konstatoval totiž, že ospravedlnitelné důvody pro prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení jsou vymezeny (pouze) pokynem D-29, kterým je žalovaný vázán. Tento pokyn slouží k tomu, aby různé daňové orgány postupovaly při posuzování žádostí o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení obdobně (a tedy předvídatelně). Z výše uvedeného je proto zřejmé, že městský soud dovodil, že žalovaný

správně postupoval při posuzování žádosti dle pokynu D-29, aniž sám vyložil pojem „*ospravedlnitelný důvod*“. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[19] Důvodná je však námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Pro posouzení této námitky je nutné nejprve zodpovědět, zda žalovaný vedl o žádosti stěžovatelky o prominutí pokut společné řízení nebo řízení samostatná. Nejvyšší správní soud při zodpovězení této otázky vychází z již zmíněných rozsudků č. j. 3 Afs 164/2019 – 29 a č. j. 3 Afs 167/2020 – 57.

[20] „*Ze skutkových tvrzení účastníků je zřejmé, že žalobkyně podala jen jednu žádost o prominutí více pokut (šlo tedy o jedno podání ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu). Byť je předmět řízení o prominutí pokuty z povahy věci vždy spojen jen s (jedním) konkrétním rozhodnutím o uložení pokuty, došlo podáním jedné žádosti fakticky k zahájení řízení o prominutí více pokut. Povaha řízení vedeného podle § 101k zákona o dani z přidané hodnoty se vymyká standardnímu daňovému řízení tím, že nejde o řízení zahajované ex officio, ale na žádost. Daňový řád proto logicky neobsahuje podrobnější procesní úpravu těchto řízení (v projednávané věci srov. § 259 a násl.) a nedává tedy odpověď na otázku, jak s takovým podáním procesně naložit. Přestože daňový řád v § 262 výslovně vylučuje při správě daní (předepsaná pokuta je daní – viz § 101h odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty a § 2 odst. 3 daňového řádu) použití správního řádu, lze při posouzení této procesní situace podle zásady analogie iuris vycházet ze stejných principů, na nichž je postavena procesní úprava takové situace v obdobném předpisu, obecně upravujícím řízení před správními orgány, tj. správního řádu. Na předmětné podání žalobkyně tedy bylo možné nahlížet tak, že jím bylo zahájeno více samostatných řízení o prominutí pokuty. Vzhledem k tomu, že správní řád zakotvuje v § 140 odst. 2 možnost vedení tzv. společného řízení, zahajovaného na žádost, týká-li se žádost téhož předmětu řízení nebo jiných věcně souvisejících otázek, lze žádosti žalobkyně o prominutí více uložených pokut přiznat též účinky vyvolání takového řízení před správcem daně. Bylo proto na žalovaném, aby si primárně ujasnil, jaké procesní účinky žádosti žalobkyně přizná. Pokud nehodlal z jakéhokoli důvodu vést společné řízení o prominutí pokut (nic mu nebránilo vést řízení samostatná), byl povinen tento postup žalobkyni prezentovat. Protože přímé použití správního řádu nepřipadá pro postup upravený daňovým řádem v úvahu, nebylo nutné o vyloučení řízení o prominutí jednotlivých pokut vydávat formální rozhodnutí tak, jak předepisuje správní řád ve svém § 140 odst. 3. Jistě stačilo jen neformální sdělení, na něž ostatně žalovaný v kasační stížnosti, respektive v reakci na vyjádření žalobkyně, odkazoval. Pokud by žalovaný vedl společné řízení a přesto rozhodl jen o části předmětu řízení, jednalo by se fakticky o postup, plnící obdobnou funkci jako ve správním řízení částečné rozhodnutí podle § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu. I tato skutečnost by ovšem měla být žalobkyni prezentována alespoň v odůvodnění částečného rozhodnutí, aby bylo zřejmé, že o zbylém předmětu řízení bude rozhodováno později*“ (bod 11 rozsudku č. j. 3 Afs 164/2019 – 29).

[21] „*V daném případě Nejvyšší správní soud ze spisu žalovaného zjistil, že přípisy ze dne 4. 7. 2017 pod čísly jednacími 5575641/17/2005-53524-111222, 5575900/17/2005-53524-111222, 5576342/17/2005-53524-111222 a 5576622/17/2005-53524-111222, obsahují shodný text: Dne 21. 6. 2017 byla pod č. j. (zde uvedeno vždy jiné jednací číslo, odlišné od jednacího čísla přípisu i platebního výměru) správci daně doručena žádost o prominutí pokuty za opožděné*

podání kontrolního hlášení č. j. (zde uvedeno další číslo jednací, opět odlišné od jednacího čísla přípisu, platebního výměru, ale i od předtím uvedeného čísla jednacího) ze dne 28. 3. 2017. Vzhledem k probíhajícímu odvolacímu řízení proti platebnímu výměru na prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení č. j. (zde opět uvedeno toto v pořadí druhé číslo jednací) ze dne 28. 3. 2016, nebylo zahájeno řízení ve věci žádosti o prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení. Ručně je pak na jednotlivých opisech přípisů napsán příslušný měsíc a rok 2016, jehož se pokuta, respektive kontrolní hlášení, zřejmě mělo týkat. Z obsahu přípisů je zřejmé, že identifikaci žádosti o prominutí pokuty s příslušnou pokutou je možné provést jen podle uváděných čísel jednacích. První v pořadí uváděné číslo se zjevně týká žádosti o prominutí pokuty a druhé kontrolního hlášení. Ve spise žalovaného je založena jen jedna žádost žalobkyně o prominutí pokut, která však není označena žádný číslem jednacím. Kontrolní hlášení se pak ve spise nenachází ani jedno. Z výše pokuty lze s odkazem na § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty dokonce usoudit, že žádné (tedy ani opožděné) kontrolní hlášení za předmětná období podáno nebylo. Z těchto sdělení tak nelze určit, jaké konkrétní pokuty se příslušné sdělení týká. Snad jen díky odkazu na odvolací řízení je možné uvažovat o tom, že se přípisy týkají jen čtyř pokut z platebních výměrů, které tehdy ještě byly přezkoumávány odvolacím orgánem, tedy nikoli pokuty za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení za březen 2016. Protože ale v úvahu stále připadají čtyři pokuty, není možné na základě žádného sdělovaného údaje pokutu, respektive žádost o její prominutí, ztotožnit s konkrétním platebním výměrem, jímž byla pokuta vyměřena. Vše tedy nasvědčuje závěru, že žalovaný ve věci žádosti žalobkyně nevedl samostatná řízení; k vyrozumění žalobkyně o vyloučení jednotlivých věcí do samostatných řízení ale zjevně nedošlo. Je proto nutné vycházet z toho, že žalovaný byl povinen rozhodnout o společné žádosti žalobkyně v jednom řízení“ (body 12 a 13 rozsudku č. j. 3 Afs 164/2019 – 29).

[22] Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný o žádosti stěžovatelky rozhodl částečným rozhodnutím. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, že žalovaný jím rozhoduje jen o části předmětu řízení a že o zbytku rozhodne později. Výrok tohoto rozhodnutí zní tak, že se „*žádost zamítá*“. Týká se tedy žádosti stěžovatelky ze dne 21. 6. 2017 (která se však nevztahovala k pokutě za jedno konkrétní zdaňovací období, ale týkala se několika pokut za různá zdaňovací období). Výrok tedy neobsahuje údaje o výši pokuty ani o konkrétním zdaňovacím období, k němuž se vztahuje. Pouze v odůvodnění je zmíněno, že lhůta pro podání kontrolního hlášení za duben 2016 uplynula dne 25. 5. 2016, že správce daně vydal výzvu k podání kontrolního hlášení určitého čísla jednacího a že pokuta byla uložena ve výši 50 000 Kč pro nesplnění této povinnosti. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak omezeno jen na jednu pokutu vyměřenou jedním platebním výměrem, identifikovaným v odůvodnění rozhodnutí. Jelikož však nedošlo k vyloučení jednotlivých věcí do samostatných řízení (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku), obecný výrok rozhodnutí žalovaného („*žádost se zamítá*“) by se podle všeho měl týkat několika pokut z více platebních výměrů.

[23] Proto je nesprávný závěr městského soudu, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. V napadeném rozhodnutí jsou totiž výrok a odůvodnění ve vzájemném rozporu, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78). Z výroků napadeného rozhodnutí se podává, že je rozhodováno o žádosti stěžovatelky ze dne 21. 6. 2017 (jak je uvedeno výše, v ní stěžovatelka žádala o prominutí pokut za několik

zdaňovacích období), avšak odůvodnění rozhodnutí se již vztahuje ke konkrétnímu zdaňovacímu období (měsíci dubnu roku 2016). Pro tuto závažnou vadu, ke které jsou navíc soudy povinny přihlížet z úřední povinnosti, měl městský soud napadené správní rozhodnutí zrušit. Neučinil-li tak, sám zatížil napadený rozsudek nezákonností.

[24] S ohledem na povahu shledané vady - nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, které se dopustil žalovaný, a městský soud tuto nezákonnost aproboval, se již Nejvyšší správní soud dalšími kasačními námitkami nezabýval, neboť by to bylo za těchto okolností nadbytečné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto ho zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však městskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již v řízení před městským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku.

[26] Jelikož je ze správních spisů zřejmé, že žalovaný o žádosti vedl společné řízení, bude povinen vydat rozhodnutí, kterým rozhodne o celém předmětu žádosti stěžovatele ze dne 21. 6. 2017, což zohlední také v odůvodnění rozhodnutí, které se bude vztahovat k celému předmětu žádosti (ke všem zdaňovacím obdobím). Pokud o žádosti stěžovatele rozhodne částečnými rozhodnutími, musí být tato skutečnost patrná jak z jejich výroků, tak i odůvodnění, aby bylo nepochybné, o kterých zdaňovacích obdobích, respektive za ně uložených pokutách, žalovaný rozhoduje.

[27] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek městského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[28] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému.

[29] Důvodně vynaložené náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Co se týče odměny za zastupování advokátem, ta byla v řízení před městským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, ve spojení

s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč, celkem tedy 3 400 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 10 200 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 142 Kč, tj. 21 % z částky 10 200 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[30] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky činí 20 342 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 10 200 Kč + 2 142 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšné stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu